

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB21 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB21 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb21-txt-shoot-n4.pdf> (tilgået 23. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB21:4

#

Væmmelse ved Livet – og dog Livslyst.

Der eksisterer neppe noget Msk, uden at han, (hvis jeg i privat Samtale med ham vilde sige: hele min Ulykke er, at jeg intet Levebrød ingen Embedsstilling har, derfor er det man arbejder mig imod) uden at han da ganske roligt vilde sige: det er i Grunden ogsaa saa – og derpaa smile kløgtigt. Dette kløgtige Smil var saa paa min Bekostning – at jeg er gal nok til virkelig at ville være uegennyttig, virkelig at ville tjene Ideer: s: v:: og saa ere vi Alle Xstne, og der er 1000 lønnede Xstdoms Lærere – væmmeligt!

Der eksisterer vistnok kun meget Faae, der ikke i deres Inderste have endog en stor Forestilling om, efter hvilken Maalestok jeg har Ret. Men sige det: nei, Ingen, Ingen vil det, eller vover det. Det er i en Slags taus Samtalen med mig som sagde de Samtidige til mig: døde – saa skal det blive sagt høit og tydeligt nok, men i levende Live ikke. Væmmeligt!

[a] Kun Een traadte op, gav sig Mine af, tillagde sig selv Anseelse som Den, der redeligen tog sig af min Sag: og just denne Optrædens Første var det Bedrag, der har berørt mig smerteligst. – Ak og selv har jeg ikke turdet paatale min Ret af Frygt for at det var Utaalmodighed mod Gud, som vilde jeg spare mig selv.

Og naar jeg saa døde – ak saa smerter denne Tanke mig saa dybt, at atter her vil det sande Sammenhæng ikke blive aabenbart, Verden faaer et Skin af at være en rar Verden. Thi i samme Øieblik jeg er død, saa vil de Declamerende overbyde hinanden i at declamere, og denne Declameren maaskee endog under Taarer den vil skuffende see ud som sand Begeistring. Det kan ikke controlleres – thi han den Medlevende han er nu død; og den Medlevende som de nu mishandle, ja det er en anden Ting, hedder det, han er ikke det sande Store – maaskee indtil han saa er død. Væmmeligt!

Og derfor har jeg Lyst til at leve. Maaskee kunde det dog engang opleves, at et Msk. i levende Live opnaaede begge Dele baade Mishandlingen – og saa at seire; men at det saa var en Redelig. Give Gud, at hvis det vederfares mig, at jeg da maatte være redelig.

Det er nemlig oftere hændet, at en Mand, der har lidt Mishandling, saa har seiret. Men see, han vilde blot sin egen Fordeel; og da han saa havde seiret, saa var han glad og fornøiet, og da ikke gal nok til nu at opprippe det Gamle – ergo slap Verden godt fra det.

Den Redelige, som elsker Sandheden, ikke sig selv, elsker det at gjøre Mskene opmærksomme, ikke sig selv, han vil derimod, just i det Øieblik, da han nu har seiret, og Alle ville slutte sig til ham, og Løgnen er i fuld Gang med »det har vi altid sagt om ham,« saa De, der have mishandlet ham bliver Ingen, bliver Noget, ligesom naar man til Børn siger, at det var

Katten, der gjorde det – den Redelige vil just benytte det Øieblik til saa at sige: nei holdt; hvad bryder jeg mig om denne Anerkjendelse, der er lige saa usand som Mishandlingen var; men jeg vil tale nu om Mishandlingen og vise Eder, hvorledes det gaaer til i Verden.

Her naaedes, at det var de samme Msker, og i Forholdet til den Samme, her er Snyderiet umuligt – hvis da denne ene og samme i det sidste Øieblik er i Sandhed Redelig, elsker Sandheden ikke sig selv. Det forstaaer sig det kan blive ham en dyr Sag; thi det vil opbringe disse Samme i høi Grad, at de ikke saaledes kunne faae Lov til at forvandle hele Tilværelsen til Vrøvl.

Ak, men skjønnede Opgave for en Redelig, det giver Livslyst! O, I Ædle, I der gennem et langt, langt, langt Livs bittre bittre Dage, Dag efter Dag bleve et Offer for menneskelig Usselhed, og I fik aldrig Ret; saa lukkede Graven sig over Eder, og nu først blev der begaaet himmelraabende Uret mod Eder, nu traadte de Declamerende til – og græd og declamerede, og det var en rar Verden: o, I Ædle, I tilvinke mig Bifald. Uden Vrede, uden Forbittrelse ønskede jeg blot Eet: at det maa lykkes mig, at gribe den menneskelige Usselhed saaledes paa frisk Gjerning at de Declamerende ikke skulle slippe fra mig. O, at den maatte tilbydes mig, den største Ære og Anseelse, som nogensinde er tilbudet et Msk – og men, min Gud min Gud bevar Du mig saa redelig, at jeg benytter Øieblikket redeligt, afviser alt Dette og blot forlanger Eet: velvilligt, uden Vrede, men vistnok ikke uden Veemod at gjøre dem opmærksomme paa, hvilken Forvirrethed Livet er – saa ønsker jeg ikke mere.